

Taikametsässä

Tietää lapsonen jokainen,
ainakin sen aavistavi,
että matkojen takana,
Sinivuorten tuolla puolen
löytyy paikka niin ihana,
taikametsä merkillinen,
satumaailma salainen,
tarinoitten aarreaitta.

Siellä metsässä asuvat
pimeässä päivät pitkät,
siellä luolien perällä
satuhahmot tuttavimmat,
mennikäiset ja mukavat
peikkoveljet, pitkähännät,

Yöllä metsähän tulevat,
peikkotanssiin innostuvat.
Siellä on noitia monia,
kääpiöitä, prinsessoita,
sinipiikaset soreat,
haltiat ja tonttuvaarit,
kaikki tuttuja saduista,
tarinoissa kohdattuja.

Taikametsään taas menemme,
seurailemaan seikkailuja.
Siellä viivymme vähäsen,
vastassa on Nukku-Matti.

Höyhensaarille hyville
matkaa teemme joutuisasti.
Unen saarella näemme
Taikametsän kaikki kummat.

Mörkölän tanssit

Mörkölässä peikot tanssi,
polkan kiivaan ketkutteli
kaikki mielellä hyvällä,
nauru sieltä kauas raikui.

Peikkoja ja noitia

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Mörri-Möykäri mölähti
viisun pätkän taidokkaasti,
kaikki tassujaan taputti,
suosiotaan suitsuttivat.

Minttu-Maatuska mokoma
pisti vielä rennommasti!
Oman äänensä sovitti,
tangon tahtiin taivutteli.

Tiina-Tötterö tomera
kiipesi jo laulamahan,
valssin veikeän vetäisi,
tulkitsi sen tunteikkaasti.

Mutta sittenpä rämähti
Mörkölässä pirtin seinät,
itse Muhkea-Mörinä
pyysi hiukan hiljaisuutta.

Jopas hiljeni kohina,
ootti suuri peikkokansa,
mitä meinaa nyt Mörinä
pomo peikkokansalaisten.

Mörinä kurkkua kakisti,
alkoi sitten hurjan rallin,
aivan hiljeni porukka,
ihmetellen kummasteli.

Alkoi valtava meteli,
hakkasi kattilat kovasti,
peikkoviulu vingahteli,
Mörinä karjuen mekasti.

Juhlat päättyivät äkisti,
Mörinältä loppui kunto,
kaikki nukkumaan halusi
tanssien näin päättyessä.

Peikko ja keijukainen

Oli kerran, kauan sitten,
taikametsä niin sakea.

Peikkoja ja noitia

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Kuuset huojui kaunihisti,
hongat hienosti humisi,
kesätuulen henkällässä,
ilta-auringon valossa.

Tuli pieni peikkopoika
metsän tummuvan sisästä,
näki pienen keijukaisen
tantereella tanssimassa
metsäkukkien seassa,
kuusten suurten varjostossa.

Peikko pikkuisen pelästyí,
koski silmiin katsellessa
tuota keijua somaista,
hopeisena hohtavaista.
Kovin kirkkaana kajasti
peikon silmiin sievät siivet.

Ilmava kuin linnunhöyhen,
kuni haahkan untuvainen,
oli keiju niin keveä
niityn päällä liidellessä,
päivän mennessä levolle,
säihkyessä viime hehkun.

Peikko keijuhun rakastui,
katsoi päätä kallistellen
keijun tanssia, hamuten
pientä keijua sylihin.
Sanoi peikko jo sipisten:
- Oi, oi kaunis keijukainen,
tulethan minun omaksi?
Sua lempisin jalosti
luolan lämmössä hyvässä!
Herkut sulle parhaat toisin
sienet, sammakot ihanat.

Kuiskaa keiju kyynelsilmin:
- Enhän siellä voi asua,
pimeässä kuolen kohta,
valossa on vain eloni.
Täytyy mennä nyt takaisin
viime hehkun saattamana
tuonne auringon tupahan,
valon suuriin kartanoihin.

Peikkoja ja noitia

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Itki peikko ja pimeä
otti kuuset kainaloonsa.
Peikko luolaansa vaelsi
pettymystä purkamahan.
Näinkin sattuvi monesti,
tapahtuupi tummuneessa
taikametsässä isossa,
satumaassa matkatessa.

Noita Kotkotus

Noita Kotkotus, kamala,
rumanlainen koukkuleuka!
Asui metsien takana
mökissä niin mainiossa,
siellä keitokset kyhäsi,
monet taikaliemet laati.

Noidan koipea kivisti,
akka tuota tuskitteli,
sitä hieroi ja siveli.
Kipu yltyi vihlovaksi,
aivan tuskaksi sukeutui,
häiriöksi heittäytyi.

Johan Kotkotus kähisi,
lueskeli noidan loitsut,
maiskutellen, mussutellen
hiirenhäntiä hädässä!
Hieroi nahkalla jäniksen
kolottavaa koipeansa.

Eipä auttanut manaus,
eivät kiivaat karjumiset,
tauti tuosta vain paheni,
kivistykset kouraisivat.
Eipä Kotkotus tajunnut,
tilannetta tunnistanut!

- Kyllä taika on tehoton,
loitsu täysin toimimaton,
jos en lääkettä kehitä,
voiteita en valmistele.
Panen kerralla kovemmat
lääkkeet aivan ankarimmat.

Peikkoja ja noitia

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Noita kattilan kohotti,
padan pisti pankollensa,
sinne yrtejä sipulsi,
mahtiviljat viimeisenä.
Vielä taikoja viritti,
loitsut kummat lausueli.

Pata paukkuen pohisi,
sinisenä sauhu nousi,
vaahto valkea kohosi,
hellan päälle hulmahteli.
Noita Kotkotus käkätti,
ilkeänä irvisteli.

Noita Kotkotus kamala,
keitostansa hämmenteli
siellä kaukana salolla,
korven tumman kuusen alla
kerallansa musta kissa
noidan nilkkaa puskemassa.

Noita Kotkotus havaitsi:
kepeästi nousee jalka.
Kolli-Kotkale paransi
noita-muorin koipivaivat.
On hyvä ystävä parempi
lääkkeitä ja voitehia!

Ilkeä peikkopoika

Olipa kaiketi kamala
peikkopoika kolkonlainen,
aivan hirveän näköinen,
tihrusilmä, takkaturkki.
Luolan karmean asukas,
menninkäinen melkomoinen.

Oli ilkeä monelle,
kehitteli kepposia.
Usein irvisti isälle,
ärhenteli äidillensä,
siskon varpaista veteli,
velipoikaa kutkutteli.

Koskaan käynyt ei pesulla,

Peikkoja ja noitia

Kirjoittanut Oiva Pennanen

naama aina tuhruisena,
korvat karvaiset ruvella,
takkutukka hartioilla.
Häntä tuuhea vilahti,
peikko-veikon pyöriessä.

Jussi Jättiläinen

Asui Tunran tunturissa,
noilla kairoilla karuilla,
vahva Jussi Jättiläinen,
velho vanttera, vakava.
Siellä luolan ontelossa,
suuren tunturin sisässä.

Jussilla on luolassansa,
vuode valtava, jykevää.
Tuolit puiden korkuisia,
pöytä suuri kuin stadion.
Oli kaikki hirmu suurta,
kissakin niin kuin kirahvi!

Jättiläinen syödessänsä,
popsi suuhunsa sapuskat,
lautasella suuri härkä
itikalta vain kuvasti.

Mutta Jussi Jättiläinen
oli murheesta sekaisin.
Yksin vietti päivät pitkät,
vaimon puutetta murehti.
Itse Jussi keitot keitti
itse vuoteensa sijasi.

Päätti Jussi Jättiläinen:
- Nyt on tehtävä jotakin!
Vaimon lähden etsimähän,
omaa luolaani emännän!
Sitten kelpaa jättiläisen
sisässä tunturin elellä.

Harppoi Jussi Jättiläinen,
Lapin kairoja kuleksi,
järvet syntyi askelista,
joet piirtyivät syvimät.

Tuli toiseen tunturihin,
Noita Näppärän tapasi.

Noita Näppärä säkätti,
Jussia näin moitiskeli:
- Painu pois mun kartanolta
kutsumaton jättiläinen!
Liian suuri oot minulle
keskustelukumppaniksi.

Jussi, Näppärän kopaisi
valtavalle kämmenelle,
sitten pyyteli sanoen:
- Jospa lähtisit minulle
aamupuuron keittäjäksi,
voisit siivota vähäsen
kuntoon luolan puhdistella.
Kovin yksin on ikävä,
pitkää iltaa istuskella.

Noita Näppärä tokaisi:
- Enhän lähde, enkä saavu,
toisen nurkkiin nukkumahan.
Kotona mun on parempi
kuin vieraissa vieriskellä.

Sanoi Jussi Jättiläinen:
- Minäpä vien sinut väkisin,
kannan poikki selkosien,
kotiluolalle talutan,
köytän kiinni kiukkupussin,
oven suljen ristikolla!

Noita Näppärä vetäisi
taikasauvan taskustansa,
sillä Jussia hipaisi,
heilutteli keppiänsä,
toteutti topakat taiat,
loitsut kaikkein loistavimmat.

Jussi alkoikin koveta
kohta kylmäksi kiveksi.

Noita Näppärä yhäkin
asuu niissä maisemissa
suuren tunturin tykönä,

Jättiläisen vierustalla,
joka aikanaan olikin,
vahva Jussi Jättiläinen.

Sinipiiat sipsutteli

Ilta katsoi kuusen alta,
hienon verhonsa levitti,
sievän hunnun kaikkialle
päivän varjoihin vajotti
säteet kirkkaat sammutellen.
Metsäiselle aukiolle
saapui mörköä kaheksan,
kaksi suurta vanhempia
lasta kuusikin mukana.
Alkavat näin peikkotanssin,
hännät heiluivat mukana.
Sinipiiat sipsutteli
auringon sulosäteissä,
meni syrjään peikkoperhe,
katsoi keijujen iloa.
Keveästi keinahteli
keijut tanssissa somasti,
päivän viime hetken myötä
hämyyn pensaiden katosi.
Peikot alkoi hurjan polkan,
ilta metsässä pimeni,
ilo kaikui kaikkialle,
peikot riemunsa repäisi,
kun on mennyt päivän loiste,
joka silmiä sokaisi.
Aamuun asti jatkui tanssi
kunnes päivä taas palasi.